

Arrest

nr. 117 470 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoeker op 3 augustus 2008 een asielaanvraag had ingediend in Italië en op 7 maart 2012 in Zwitserland. Blijkens zijn verklaringen zou verzoeker zijn land reeds verlaten hebben in 1998 en na verblijven in Soedan en Libië het grondgebied van de lidstaten via Italië zijn binnengekomen in 2003. Hij vroeg asiel in Italië en verbleef er van 2003 tot 2012. Hij vroeg vervolgens asiel in Zwitserland op 7 maart 2012 maar keerde in mei 2012 terug naar Italië. Op 29 augustus 2012 reisde verzoeker naar Frankrijk waar hij verbleef tot aan zijn vertrek naar België op 4 november 2012.

Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 9 november 2012 een terugnameverzoek aan de bevoegde Italiaanse instanties die niet binnen de door de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) gestelde termijn antwoordden op het verzoek. De Italiaanse autoriteiten worden vervolgens op grond van artikel 20.1.c. van voornoemde Verordening gewezen op hun verantwoordelijkheid waarop zij zich op 17 december 2012 alsnog akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker.

1.2. Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De beslissing die dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker is de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te(...), op (...)van nationaliteit te zijn: **Eritrea** die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Italië** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003. De betrokkene vroeg op 05.11.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.08.2004 asiel vroeg in Italië en op 07.03.2012 in Zwitserland. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie verklaarde de betrokkene dat hij zijn land reeds in 1998 verliet en na verblijven in Soedan en Libië het grondgebied van de Lidstaten in 2003 via Italië binnenkwam. Hij vroeg asiel in Italië en verbleef er van 2003 tot maart 2012 in Italië. Hij kreeg er naar eigen zeggen een document date en jaar geldig was en niet kon worden verlengd. Op 07.03.2012 vroeg de betrokkene asiel in Zwitserland, maar in mei 2012 keerde hij terug naar Italië. Op 29.08.2012 verliet de betrokkene Italië opnieuw en reisde naar Frankrijk, waar hij verbleef tot zijn vertrek naar België op 04.11.2012. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 09.11.2012 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die niet binnen de door Verordening 343/2003 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. Op 17.12.2012 erkenden de Italiaanse alsnog hun verantwoordelijkheid en stuurden een akkoord voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(2) van Verordening 343/2003. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië en Zwitserland (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij horde dat België een goed land is voor vluchtelingen en steun krijgen in België. Hij uitte reserves tegen een terugkeer naar Italië omdat het leven daar slecht was. De betrokkene kreeg er naar eigen zeggen geen documenten en diende er op straat te leven. We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het

EVRM. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Italië geen verblijfsdocumenten kreeg, illegaal verbleef en op straat diende te leven merken we op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt die toelaten de gegrondheid van zijn verklaringen te beoordelen. Zoals reeds vermeld maakten de Italiaanse instanties, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op grond van artikel 20(1)c verantwoordelijk waren geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokken, op 17.12.2012 een akkoord voor terugname op grond van artikel 16(2) van Verordening 343/2003 over. Dat de Italiaanse instanties zich beroepen op artikel 16(2) impliceert dat ze de betrokkene een verblijfstitel verstrekten en dat de betrokkene gemachtigd is te verblijven in Italië (*"Artikel 16. 2 Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat"*). Dit impliceert dat de betrokkene geen asielzoeker meer is en dan ook niet meer in de opvangstructuren voor asielzoekers werd opgenomen. Het is de betrokkene toegestaan in Italië te verblijven, te werken en huisvesting te zoeken. De Italiaanse instanties zijn er, gezien het verblijfsstatuut van de betrokkene, niet toe gehouden de betrokkene huisvesting of werk aan te bieden. Indien de betrokkene de status van subsidiaire bescherming verkreeg is er op grond van de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de Italiaanse instanties de artikels 26 (toegang tot werk) en 28 (toegang tot sociale voorzieningen) van Europese richtlijn 2004/83/EG niet zouden naleven. We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), *"The Italian approach to asylum: System and core problems"*, Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, *"Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees"*, Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 07.11.2012 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Ook na zijn verhoor werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of bij overdracht aan Italië zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene

zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen moet worden besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zouden vormen. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(1)c van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting van 15 januari 2015 stelt de raadsman van verzoeker dat hij is vertrokken; dat het bevel is uitgevoerd en dat de zaak aldus zonder voorwerp is geworden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker is vertrokken. Uit voormeld gegeven blijkt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER